

BIBLICKÉ ÚKOLY

2. čtvrtletí 1967

KŘESŤANSKÉ CTNOSTI.

Ú v o d :

POŽEHNÁNÍ DENNÍHO STUDIA.

"I budete vážiti vody s radostí ze studnic toho spasení." Izai.12,3.

"Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů". Jer.15,16.

Den Páně, v kterém studujeme bibli, má pro nás velký význam i v tom, že si prohlubujeme biblické znalosti. Neučte se biblickým úkolům jen spěšným nahlédnutím do veršů Písma v den Páně, ale prostudujte si je vždy pro příští týden již v sobotu odpoledne a během týdne si je denně opakujte nebo doplňujte. Tak se vám úkol vstípní do paměti a stane se pokladem,

který se nikdy neztratí.

Věnujme každý den určitou chvíli probírání úkolů. Ovšem, necpákejme slova jen mechanicky, nechápeme-li smysl; jděme otázce na kloub, aby nám bylo jasné, co má úkol zdůraznit.

Je to již dávno, co jsme v úkolech probírali hlavní zásady křesťanského života. Při přípravě těchto úkolů měli jsme na mysli zdůraznění těch zásad a ctností všedního života, kterými světu přinášíme svědectví o víře, tvořící naši křesťanskou zkušenost.

Zabýváme se hlavně kladnými vlastnostmi. Přísné "Naučiniš", které je v bibli pro naše poučení tak důležité, je zde vyjádřeno Ježíšovým příkazem: "To čin, a budeš živ." Tato slova lze uplatnit vždy a všude. Každý úkol mluví o dvou vlastnostech, které mají rozšířit hlavní myšlenku týdne. Je to studium velmi rozsáhlé a v naší literatuře se hodně zdůrazňuje.

1. úkol - dne 1. dubna 1967.

Dobrota a ušlechtilost.
- - - - -

Zlatý verš: Mat. 5,16.

Hlavní ctností křesťanského života je nesporně dobrota, z níž plynou voškeré ostatní ctnosti, které mají mít dítky Boží. Kdo chce mít všechny ctnosti ušlechtilého charakteru, musí se řídit dobrotou, kterou se vyznačoval Pán Ježíš v životě na této zemi. Tato svatá ctnost je dílem celého života. Uskutečňuje se postupným duchovním růstem pouze tehdy, poznáváme-li denně Boží dobrotu, překonáváme-li v jeho síle pokušení a snažíme-li se ve společenství a obecenství s Kristem následovat jeho božský vzor.

Božský vzor.

1. Jak ukázal Kristus napravý zdroj dobroty? Luk. 18,18.19.

Tazatel viděl v Kristu pouze váženého rabína, a nepoznal v něm Syna Božího. Spasitel jako by řekl: "Proč mne nazýváš dobrým? Jedině Bůh je dobrý. Uznává-li mne takto, musíš mne přijmout jako jeho Syna a zástupce."

2. Co je obsahem Boží dobroty? 2.Moj.33,19a; 34,6.7.
Srovnej 1.Jana 4,8b.

Sobectví nám zabranuje v tom, abychom viděli Boha. Sobecký duch posuzuje Boha podle sebe. Pokud se jej nezbavíme, nemůžeme pochopit Toho, který je láska. Jen nesobecké, nezištné srdce a pokorný, důvěřivý duch uvidí Boha jako "milosrdného a lítostivého, shovívavého a hojného v dobrotě a pravdě."

Spravedlnost znamená svatost, znamená být podobný Bohu; a "Bůh láska je". Je to přizpůsobení se Božímu zákonu; neboť "všechna přikázání tvá jsou spravedlnost"; a "naplněním zákona jest láska". Spravedlnost jest láska a láska znamená světlo a Boží život. Boží spravedlnost je ztělesněna v Kristu. Přijmeme-li Krista, dostává se nám i jeho spravedlnosti.

3. Jak zjevoval Kristus Boží charakter? Skut.10,38.

4. Jak rozsáhlá byla Kristova služba? Luk.4,18.19.

Účinek dobroty.

5. Co čteme o přirozeném stavu člověka? Ž.14,2.3.

Musíme hledět na Krista. Lidé jsou proto tak domýšliví na vlastní spravedlnost, že přehlížejí Krista. Jakmile uvažujeme o jeho čistotě a vznešenosti, poznáme, jak jsme slabí, uboží a nedostateční.

6. K čemu nás vede Boží dobrota? Řím.2,4.

Bez Božího působení nedokáže člověk nic dobrého. Bůh volá všechny ku pokání, ale člověk nemůže činit ani pokání, nepůsobí-li Duch svatý na jeho srdce.

Spasitel vede lidi neustále ku pokání. Záleží na nich, zda se mu podvolí a odevzdají mu své kající srdce.

7. Chcém-li být naplněni Boží dobrotou, jak horlivě o to musíme usilovat? Ž.107,9; Mat.5,6.

Jakmile přemýšlíme o Boží dobrotě, milosrdenství a lásce, chápeme stále lépe Boží pravdu. Také naše touha po čistotě srdce a čistých myšlenkách bude větší a svatější.

8. Ke kterému ovoci Ducha patří dobrota a dobrotivost? Gal.5,22.23.

Ti, kteří se stávají novým stvořením v Kristu Ježíši, budou přinášet ovoce Ducha. Jejich pýcha a domýšlivost se změni v tichost a pokoru. Lidé marniví a samolibí začnou uvažovat vážně a skromně. Opilci vystrízliví a začnou žít čistým životem. Všichni odloží marnivé zvyky a nevkus v odívání.

Boží ideál pro člověka.

9. Jakou úroveň křesťanského chování nám určuje Písmo? 1.Pet.1,15.16; Mat.5,48; Efez.4,13.

Slovo přeložené zde jako "obcování", znamená vlastně "chování" anebo "způsob života".

Hřích zničil a takřka vyhladil v člověku obraz Boží. Evangelium má v člověku tento zmařený obraz obnovit, a naučit člověka spolupracovat s Bohem.

Bůh má pro své dítky cíl mnohem vyšší, než si umíme představit.

Ideál křesťanského charakteru je podobnost Kristu. Tak jako byl Syn člověka v životě dokonalejší, mají být dokonalí i jeho následovníci.

10. Jaký dalekosáhlý vliv má zbožný život? Mat. 5, 16; 1. Pct. 2, 12.

Židé chtěli vztáhnout dobrodiní spasení jen na svůj národ; ale Kristus jim ukázal, že spasení je jako svět slunce. "Náloží celému světu". Náboženství bible se nesmí uzavřít do desek knihy anebo do zdí církve či sboru. Nemůžeme si je jen občas vytáhnout pro vlastní dobro a pak je zase bezstarostně odložit. Musí posvětit náš každodenní život, projevit se v každé práci a ve všech společenských vztazích.

11. Jak jsou vylíčení věřící, kteří očekávají příchod Páně? Tit. 2, 11-14.

Slovo "zvláštní" znamená zde "oddělení" nebo "určití". I když se od světa odlišujeme, snažíme se jej získat. Proto nesmíme být směšní nebo výstřední, abychom nebudili pohoršení.

Mnozí nechtějí být pročištěni! Nejsou ochotni podle pravdy žít, nechtějí být podle Božího přání lidem zvláštním. To je přizpůsobování se světu, které pak niší naši duchovnost, čistotu a horlivost. Satan se všemožně snaží otupovat smysly lidu Božího, aby jejich svědomí nebylo citlivé na zlo a aby odstranil znamení odlišnosti mezi nimi a světem.

Síla k ušlechtilému životu.

12. Které ušlechtilé přání vyjadřuje apoštol ve svém požehnání k Židům? Žid. 13, 20. 21.

Svatost není nadšení. Je to úplné odevzdání se do vůle Boží. Je to život podle každého slova, vycházejícího z úst Božích; je to plnění vůle našeho nebeského Otce; je to důvěřování Bohu v soužení a v temnotě právě tak jako ve světle; je to chození skrze víru a ne podle vidění; je to bezvýhradné, odevzdané spoléhání na Boha a spočinutí v jeho lásce.

13. Jaká odměna je připravena? těm, kteří dosáhnou křesťanské úřevně? Mat. 25, 21.

Pán Ježíš sám klade na hlavy vítězů korunu slávy; Má pro každého připravenou korunu s "novým jménem" a s nápisem: "Svatost Hospodinu".

Vykoupení stojí před svatým městem. Pán Ježíš otevírá dokořán perlové brány, aby vešli ti, kteří zachovávali pravdu. Prohlížejí si Boží ráj, Adamův domov ve stavu nevinosti. Pak slyší hlas, předčící libým zněním nejkrásnější hudbu, jakou kdy lidé slyšeli: "Váš boj skončil. Pojďte, požehnání Otce mého, vládněte dědičně královstvím, připraveným vám od ustanovení světa!"

K p ř e m ý š l e n í : Kdo je mým příkladem duchovního růstu? Usiluji na každý den o získání ušlechtilého charakteru? Jak se to projeví? Pravá dobrota je pravá velikost.

.išoB

.s ,j

2. úkol - dne 8. dubna 1967.

Věrnost a spolehlivost.

Zlatý verš: Luk. 16,10.

Člověk, na kterého se lze spolehnout, neztrácí svou hodnotu. Věrným lidem se mnohdy dostává vysokého úřadu, velké odpovědnosti a odměny. Také Bůh vyžaduje od své církve v těchto posledních dnech velmi mnoho. "Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteří jsou k němu srdce upřímného," 2.Par.16,9. Pouze ti, kteří dosáhnou "vysokého povolání Božího v Kristu Ježíši", mohou mít podíl na nevýslovném bohatství jeho milosti.

Věrnost je Boží ctnost.

1. Jakého ujištění se nám dostává o Boží věrnosti? Izai. 25,1; 1.Kor.1,9.

Vážme si bible především proto, že v ní Bůh lidem zjevuje svou vůli. V ní poznáváme, proč jsme stvořeni a co je smyslem našeho života. Z ní se učíme moudře využívat tento časný život, abychom se připravili pro život věčný.

2. Co čteme dále o Boží věrnosti? Pláč. Jer.3,22, 23; 1.Kor.10,13.

Bible nám ukazuje, že Bůh nedlí na vysokém a svatém místě v nečinnosti, v mlčení a osamělosti. Je

obklopen milióny svatých bytostí, jež jsou ochotny plnit jeho vůli. Prostřednictvím těchto poslů je v neustálém činném spojení se svým stvořením. Skrze svého Ducha je přítomen všude. Pomáhá všem lidem a slouží jim.

3. Čím se vyznačuje Boží věrnost? Ž.1.9,89.90.160; 2.Tim.2,13.

Věřící ví, že naše planeta neobíhá kolem slunce sama od sebe. Ví, že naše země nevydává ze sebe život náhodou. Vedení naší planety má nepřetržitě na starosti Bůh. Život na zemi je projevem Boží moci.

4. Čím dokázal Pán Ježíš, že se věrně drží zásad nebes?

Luk.6,12.

V boji proti pokušení: Mat. 4,10.

V zachovávaní dne Páně: Luk.4,16.

Byl správným občanem: Mar. 12,17.

Nebeské ctnosti získáváme hleděním na Ježíše Krista, který je naším vzorem.

Věrní starozákonní svědkové.

5. Jak hájil Samuel svoji věrnost, když se loučil s lidem izraelským? Co uznal lid? 1.Sam.12,3.4.

Samuelovi se nejednalo jen o to, aby se ospravedlnil. Poukazoval lidem na zásady, jimiž se měl řídit král i lid. Svá slova podepřel vlastním příkladem. Samuel byl od dětství spjat s dílem Božím, a

proto v celém svém životě měl vždy jen jeden cíl - slávu Boží a největší blaho Izraele.

6. Proč vybízel Samuel Izraele, aby sloužil věrně Hospodinu? 1.Sam.12,24.

7. Co činil Job, když přišel o to nejdražší, co měl? Job 1,20-22.

8. Jak se projevil Daniel ve své věrnosti? Dan. 6,10.

Proč by se měl právě tenkrát přestat modlit, když jeho srdce toho nejvíce potřebovalo? Raději se chtěl vzdát života, než by se zřekl naděje v Boží pomoc. Nesnažil se své jednání skrývat. Ačkoli dobře věděl, jaké následky mu přinese jeho věrný postoj k Bohu, neklesl na mysli.

9. Jakým příkladem věrnosti v díle Božím je Nehemiáš? Neh.6,3.4.

Víra člověka, který kráčí neustále vpřed, neslábne. On ve svém životě ve všem poznává nekonečnou Boží lásku, která jej vede. Věřící člověk ví, že mu všechny věci poslouží k dobrému. Boží věrní služebníci pracují s neúnavnou rozhodností, poněvadž soustavně spoléhají na Boží pomoc.

Věrnost ve všedním životě.

10. Kterou hlavní zásadou se vyznačuje práce a chování spolehlivého člověka? Luk.16,10.

Věrnost člověka v maličkostech dokazuje, že mu může být svěřena větší odpovědnost. Každý či-n našeho života je projevem charakteru. Bůh může svěřit důležitější službu pouze tomu, kdo je v drobných povinnostech zásadní a věrný, a za koho se nikdo nemusí stydět.

11. V jakém duchu máme vykonávat naše všední povinnosti? Kaz.9,10; Řím.12,11.

Povinnosti, které kolem sebe vidíme, konejme vždy svědomitě, ať jsou nám milé či nemilé. Bůh si nepřehledně, abychom se vyhýbali domácím povinnostem, jež jsou nám nejbližší. Často jsou právě tyto povinnosti pro nás potřebnou školou, abychom se připravili pro důležitější úkoly. Někdy selžou naše plány proto, aby se zdařily plány Boží.

Pozorujme obyčejnou květinu u cesty pod drobnohledem a povšimněme si, jak do důsledku vyzařuje krásu a dokonalost. Tak lze i v nejprostší práci vidět pravou vznešenost. Konáme-li nejjednodušší úkoly s láskou a věrností, jsou v očích Božích krásné.

12. Co je zkušebním kamenem křesťanského šafáře?

1.Kor.4,2.

Bůh nám proto svěřil čas, nadání, vliv, poznání jeho slova, jakož i časné dary, abychom je použili k jeho slávě a ke spasení lidí. Pán udílí člověku své dary ustavičně. Velmi jej zarmucuje, když vidí, že člověk jeho dary jen sobecky přijímá, ale nic z nich nevrací pro blaho svých bližních.

Odměna věrnosti.

13. Jaké zaslíbení bylo dáno věrným služebníkům, kteří využili svých darů pro druhé? Mat. 25, 21, 23.

I sebemenší dary musí být využity. Neptejme se otázkou: Kolik jsem obdržel? ale: Co činím s tím, co mám?

Odměnou za to, že pracujeme s Kristem na tomto světě je jistota, že s ním budeme pracovat i ve světě budoucím. V království Božím bude naše práce větší a prohloubenější.

14. Jak budou odměněni ti, kteří vytrvají? Gal. 6, 9.

Svatost povede člověka k tomu, aby přinášel užitek a aby se rozhojnil v dobrých skutcích. Konáním dobra nebude nikdy unaven, nebude ani čekat od světa pochvalu. Očekává svoji odměnu od Místra v nebesích, který jednou povýší své věrné na svůj trůn. Tehdy Pán sečte skutky sebezapření a milosrdenství, soucitu a spravedlnosti, které vykonali pro něj jeho věrní.

15. Jaké zaslíbení je dáno těm, kteří jsou trpěliví v těžkostech? Mat. 24, 13; Zjev. 2, 10c.

K p ř e m ý š l e n í : Uvažuješ často o věrnosti biblických mužů a žen? Jsi věrný v maličkostech? Co je zaslíbeno těm, kteří zůstanou věrni za všech okolností? Chceš být mezi nimi?

Úspěch není výsledkem náhody nebo osudu; je odměnou víry a rozumného jednání, ctnosti a vytrvalého úsilí.

3. úkol - dne 15. dubna 1967.

Střídmost a čistota.

Zlatý verš: 1.Kor.10,31.

Jen střídmý člověk nebývá duchovně zotročený. Jen střídmého člověka Bůh naplňuje svou mocí. Důležitá zásada střídmosti se netýká jen nepoužívání lihovin a omamných jedů, ale i nikotínu, kofeinu atd. Střídmost se týká i toho, co smíme užívat a s čím přicházíme do styku v životě tělesném i duševním. Tato ctnost má usměrňovat naše jednání, pití, práci, studium i rekreaci.

Výstrahy a závazky.

1. Čeho se musí vystríhat ti, kteří čekají na Ježíšův příchod? Luk.21,34.

Ti, kteří světu přinášejí poslední varovné poselství, které rozhodne o soudu lidí, musí ve vlastním životě uplatnit pravdy, které hlásají jiným. Mají být příkladem v jídle, pití a v celém svém jednání.

2. Proč se křesťané vystríhají smyslných žádostí?
1.Kor.6,19.20; 3,16.17.

Kdyby všichni ti, kteří tvrdí, že jsou Kristovi

následovníci, byli skutečně posvěceni, nevěnovali by peníze na zbytečné a škodlivé požitky. Tak by se křesťané stali vzorem střídmosti, sebezapření a obětavosti. Byli by světlem světa. Naše tělo podléhá přírodním zákonům. Kdo vědomě či nevědomě přestupuje tyto zákony, hřeší proti Bohu.

3. Co je zásadou sebeovládání? Jak to ve svém životě uplatňoval Pavel? 1.Kor.9,25-27.

Naši prarodiče ztratili ráj proto, že ukojení vlastní chuti postavili nad příkaz Boží. Jestliže se chceme do ráje vrátit, musíme se snažit všechny své vášně, žádosti i chutě překonávat a podřizovat je Božím zákonům. Zdrženlivost v jídle a ovládání všech vášní prospívá našim rozumovým, duševním a mravním schopnostem. Umožňuje lidem, aby všechny své sklony podřídili vyšším záměrům a aby rozeznávali mezi dobrem a zlem, mezi svatým a všedním.

4. Co musíme mít na zřeteli při uplatňování zásad střídmosti a sebeovládání? 1.Kor.10,31; Kol.3,23.

Pevné náboženské zásady jsou nedoceněným pokladem. Správná náboženská zásada je nejčistějším, nejmocnějším a nejvznešenějším vlivem, jaký mohou lidé šířit. Člověk vedený těmito zásadami uvažuje o každém činu, aby jeho vliv nepůsobil na ostatní zhoubně. Křesťan se ustavičně ptá: Pane, jak Ti mohu nejlépe sloužit a oslavit Tvé jméno na světě?

5. Jakým vlivem působí nestřídmost například u nadřízených? Přísl.31,4.5.

Dějiny jsou dokladem toho, jak často padl za oběť nevinný člověk pro nestřídmost těch, kteří rozhodovali o životě a smrti druhých lidí.

Danielův příklad a Balsazarova hostina.

6. Jak se rozhodl Daniel, když mu nabízeli královský pokrm? Co navrhoval? Jaký to mělo následek?
Dan.1,8.12.15.

Daniel a jeho přátelé byli už v rodičovském domě vychováni podle zásad přísné střídmosti. Učil se, že člověk je zodpovědný Bohu za všechny své schopnosti a že nesmí nikdy své síly ničit ani oslabovat. Tato výchova jim umožnila zůstat čistými i ve zkaženém prostředí babylonského dvora.

7. Který hanebný čin Balsazarův přivolal hněv Boží?
Dan.5,1-4.

Král byl tak opilý, že přestal uvažovat. Ovládly ho pudy a vášně a začal bezuzdně hýřit.

Balsazara nenapadlo, že jeho modlářskou prostopášnost sleduje Pán nebe i země, který viděl všecko to zneuctění, sledoval všecko to rouhavé bláznovství a pohanskou modloslužbu.

8. Jaký trest stihl za to krále? Dan. 5,5.30.

Jan Křtitel a Herodes Antipas.

9. Co bylo předpovězeno o Janu Křtiteli před jeho

narozením? Luk.1,15.

V době Jana Křtitele převládla touha po bohatství, přepychu a okázalosti. Smyslné rozkoše, hodování a pití působily tělesné nemoci a úpadek, otupovaly duchovní chápání a zeslabovaly citlivost k hříchu. Jan měl být reformátorem. Svým zdrženlivým životem a jednoduchým oděvem měl kázat výstřednost své doby. Rodiče Jana Křtitele dostali od Boha poučení, jak mají své dítě vychovávat k střídmosti.

10. Kam až došel Herodes ve své nestřídmosti, že jej Jan Křtitel musel pokázat? Mar.6,18.21-27.

Král se opil vínem. Ovládla ho vášně a přestal rozumně myslet. Ten, kdo pije opojné nápoje, je zodpovědný za všechno zlo, které pod vlivem alkoholu napáchá.

Jedinou jistotou je střídmost.

11. Jakou obsažnou radu dal Pavel církvi? Tit.2,1-6.

12. Do jaké míry jsme zodpovědní za vliv svého jednání? Řím.14,21; Ab.2,15.

Bůh ovlivňuje člověka tak, aby nežil jen pro sebe. Každý jednatel je spjat se svým okolím, je částí Božího celku. Jeden je závislý na druhém. Naš vliv působí na naše okolí. Je to zodpovědnost, které se nemůžeme zbavit. Naše slova, skutky, oděv, jednání, ano, i výraz tváře působí určitým vlivem.

13. Jaká má být podle Písma naše řeč? Kol.4,6;
Mat.5,37.

Kristův následovník nešíří prázdné, lehkomyšlné řeči, neužívá dvojsmyslné výrazy, neprojevuje mrzutost a nespokojenost.

Písmo též nedovoluje užívat výrazy souvisící s braním Božího jména nadarmo. Neschvaluje také nepřímé poklony, obcházení pravdy a různé zveličování. Jsme svědky toho, že tyto projevy jsou ve společnosti celkem běžné.

14. Která zásada nás ochrání před zlými vlivy?

Fil. 4, 5; Kol. 3, 17.

Jestliže je Kristus tím prvním a posledním činitelem v našem životě, budeme vše činit ke slávě Boží, ať už je to práce na poli, doma, v továrně nebo v kanceláři.

K p ř e m ý š l e n í : Chceš zásady střídmosti ještě lépe uplatnit ve svém každodenním životě? Proč je nestřídmost tak nebezpečná? Je sebeovládání nutné ke spasení? Věřící lidé si musí uvědomit, že mají všechny duševní i tělesné síly od Boha a že se mají o ně co nejlépe starat pro Jeho službu.

4. úkol - dne 22. dubna 1967.

Ochota a štědrost.
- - - - -

Zlatý verš: Skut.20,35.

Jen ten je bohatý, kdo rozdává. Písmo praví: "Duše štědrá nasycena bude". Skrblík je na tom zle. Šetrný člověk hospodáří proto dobře, aby mohl rozumně rozdávat. Lehkomyslné rozdávání není ještě pravá štědrost. Musíme posvěceně usměrňovat i to, komu a kdy rozdáváme. V očích nebes má větší cenu, posloužíme-li bližnímu ze svého mála, než když dáváme okázale z velkého majetku. Zkušebním kamenem štědrosti není velikost daru, ale prostá zásada: "Ochotného dárce miluje Bůh".

Boží vlastnictví.

1. Kterými slovy uznal Šalomoun Boha za zdroj a dárce všeho? 1.Par.29,11.12.

Vše, co lidé z Boží dobroty přijímají, náleží Bohu. Dává nám cenné, a krásné dary proto, aby nás vyzkoušel. Chce poznat, jak jej milujeme a jak si vážíme jeho přízně.

2. Komu připisuje Písmo vlastnictví všech věcí? Ž.89,12; Aggeus 2,9.

Dobrotivá ruka Boží dala na svět proto tolik krásných věcí a hojnost všeho, aby člověk poznal velikou lásku Boží. Bůh je dal člověku, aby se stal jejich správcem. Boží dary patří všem lidem. Proto ne-

ní správné a je proti vůli Boží, když se bohatství hromadí na jedné straně a jen u některých lidí, zatím co na druhé straně lidé jsou podvyživení a mají hlad. Zprávy z OSN nás informují o tom, že dvě třetiny lidstva se dosyta nenají a že mnozí i dnes umírají hladem.

Statistika nám dokazuje, že každý den umírá na zeměkouli průměrně jedno sto tisíc lidí hladem nebo podvýživou.

3. Před kterým nebezpečím varuje Písmo ty, kteří se mají dobře? 5.Moj.8,11-14.18.

Bůh dává lidem možnost, aby si obstarali vše potřebné pro život. Ovšem, musí však být rozumnými hospodáři a neutrácet zbytečně za marnosti a zbytečnosti. Bůh si přeje, abychom mu vrátili to, co mu náleží. I peníze jsou pro věřícího požehnáním. Považujeme-li je za Boží majetek, přijímáme je s vděčností a vracíme je rádi Bohu, jak si to přeje.

Bůh žádá desátky a dary.

4. Kolik žádá Bůh ze všech svých darů pro sebe? 3.Moj.27,30.32.

Bůh si vyhradil jednu desetinu našich příjmů pro sebe. Ponechává to však na svědomí a ochotě každého věřícího, aby v tomto směru jednal dobrovolně, bez nucení.

5. Jaké pozoruhodné zaslíbení je dáno věrným? Mal.3,10-12.

Kdykoli věřící lid ochotně a radostně plnil Boží plán systematickou štědrostí, poznal pravdivost Božích zaslíbení. Jeho práce byla korunována zdarem. Když však dívky Boží okrádají Boha v desátkách a darech, musí zakusit, že vlastně okrádají sebe: Bůh totiž ve stejném poměru jim omezuje svá požehnání.

6. V jakém duchu přinášel Izrael své dary na stavbu stánku úmluvy? 2.Moj.35,29.

Mojžíšův plán, aby se vybíralo na stavbu stánku, byl velmi úspěšný. Mucení nebylo potřebné. Neuchýlil se ani k prostředkům, jež dnešní církve tak často uplatňují. Nepořádal žádnou velkou slavnost. Nežval lidi na nějaké divadlo, tanec nebo jinou společenskou zábavu, aby z jejich výtěžku získal prostředky ke stavbě. Měl přijímat dary od každého, kdo dával ochotně, ze srdce. Darů se sešlo tolik, že Mojžíš přikázal lidem, aby přestali nosit, poněvadž toho bylo víc, než kolik bylo třeba.

Bůh nežádá od svého lidu v těchto posledních dnech o nic menší oběti a dary než od lidu izraelského. Ti, kterým požehnal, ať je to kdokoli, nemají jeho požehnání přehlížet. Zvláště mu však měli obětovat to, co si Bůh vyhradil pro sebe. Měli by přestupovat před jeho tvář v duchu obětavosti.

7. Co oceňuje Bůh u dárce? Jak kárá pyšného dárce? 2.Kor.9,7; Mat.6,1.

Odměna štědrého dávání.

8. Jak zní zákon setby a žně? 2.Kor. 9,6; Jan 12, 24.

Rozséváč rozmnoží semeno tím, že je rozseje. Tak je tomu i s rozdávaním: kdo rozdává jiným, množí své požehnání. Bůh nám zaslubuje tolik, abychom mohli stále udílet jiným. Zákon sebeobětování je zákonem sebezachování.

9. Co je zaslíbeno těm, kteří uctí Bůha nejlepšími dary? Přísl. 3, 9, 10.

Bůh si činil nárok na majetek člověka hned od počátku. Práví: "Já jsem právoplatným vlastníkem vesmíru. Posvěť mi proto své první ovoce, přines mi dar věrnosti, odevzdej mi to, co mi náleží. Tím uznáš mé vládařství. Pak můžeš dál užívat z mých hojných darů a budeš mít mé požehnání.

10. Jak štědrě odměňuje Bůh ochotného dárce? Luk. 5, 38.

Chceš-li si zajistit svůj majetek, vlož je do těch rukou, které nesou stopy ukřižování. Nečeš se radovat z toho, co máš? Používej svých prostředků ku požehnaní mizných a trpících. Chceš mít ještě víc? Zaříd se dle Boží rady: "Cti Hospodina ze statku svého a z prvotin všeho růstu svého".

11. Čím si může být ochotný dárce jist, i když necítí hned požehnání? Kaz. 11, 1.

Často se nám zdá, že naše práce pro Pána nepřináší užitek. Snad se upřímně a horlivě snažíme konat dobro, není nám však dopřáno vidět výsledky. Proto si myslíme, že naše úsilí je zbytečné. Ale Spasitel nás ujišťuje, že naše práce je v nebesích zaznamenána a že nás odměna nemine.

Štědrost mezi členy církve.

12. Co radil Pavel církvi v záležitostech potřebných členů? Která Ježíšova slova připomněl? Skut. 20, 35.

Pavel někdy pracoval ve dne v noci, aby si vydělal na své živobytí. Pracoval i proto, aby mohl pomáhat svým spolupracovníkům. Děлил se o svůj výdělek s Lukášem a pomáhal i Timoteovi. Někdy trpěl nedostatek, aby pomohl jiným.

13. Co chybí člověku, který nechce vidět nouzi svého bratra? 1. Jana 3, 17.

Chceme-li poznat čistou radost, učme se dílit s chudými. Přísloví říká, že nerozdělený chléb postrádá svou libou vůni a nápoj svoji pravou chuť. Radost vykoupeného člověka by nestála za mnoho, kdyby se spokojil jen s vlastním zabezpečením a přitom zapomínal na ostatní.

14. Jaké bohaté zaslíbení platí pro ty, kteří se ochotně rozdělí o své dary? Přísl. 11, 25; 19, 17; 22, 9.

15. Kdo nám umožňuje konat dobré skutky? 2. Kor. 3, 5.

K p ř e m ý š l e n í : Uvědomuješ si, jak nesmírně jsi Pánu zavázán? Je tvoje ochota a štědrost přiměřená? Jaký zákon platí v tomto směru již zde na světě? Duchovní blaho a radost je v úzké souvislosti s křesťanskou štědrostí.

5. úkol - dne 29. dubna 1967.

Sebezapření a obět.

Zlatý verš: Mat.16,24.

Člověk, jehož světem je požitkářství, sobectví a samolibosti, nerad přijímá naučení o sebezapření a oběti. Nic však tak nepovznáší člověka a neposiluje jeho ducha, jako rozhodné sebeovládání. Ono vytváří povahu, ve které má Bůh zalíbení. Nepochopíme-li cele význam Kristovy oběti pro svět, nemůžeme mu sloužit v duchu jeho sebezapření. Je to sice cesta zkoušek a cesta kříže, vede však zaručeně ke štěstí.

Boží příklad oběti.

1. Čím dokázal Bůh výšku, hloubku a rozsáhlost své obětavé lásky? Jan 3,16.

Zaryslíme-li se nad těmito slovy, cítíme, že je to láska, již se nic nevyrovná. Můžeme o ní uvažovat do nekonečna. Je to úžasná Boží láska k světu, který jej nemiloval! Tato myšlenka si nás podmanuje a podrobuje si nás vůli Boží.

Ježíš opustil slávu, panství, bohatství, a šel hledat ty, kteří hynuli v hříchu. Pokořil se a vžil se do našich poměrů, aby nás mohl vnést do nebes. Jeho život se vyznačoval obětí, sebezapřením a nezištnou dobrotou. Je nám dokonalým a svatým vzorem.

Láska k duším, za něž Kristus zemřel, povede nás k sebezapření a k ochotnému obětování se, abychom se stali Kristovými spolupracovníky v záchranování duší.

2. Jak úzce byl spjat Ježíš s Otcem v otázce vykoupení člověka? Jan 10,15.17.18.30.

Povšimněme si, jak život našeho božského Pána byl plný sebezapření, pokory a obětavosti. Majestát nebes a Král slávy opustil bohatství, nádheru, čest i ohlasy a ponížil se k životu pokory, chudoby a hanby, aby zachránil hříšného člověka.

3. Jak zvítězil Spasitel nad pokušením těla na poušti? Luk.4,1-4.

Ve své síle nepřemůžeme naše hříšné sklony. Skrze ně na nás satan utočí svými pokušeními. Kristus věděl, že nepřítel přijde ke každému a využije jeho dědičné slabosti, aby lstivými lichotkami polapil všechny, kteří nedůvěřují Bohu. Tím, že náš Pán kráčel cestou, po níž musí jít člověku, připravil nám předem vítězství. Dal nám zaslíbení: "Doufejte, já jsem přemohl svět!"

4. Co je také charakteristickým znamením Ježíšových učedníků? Mat.16,24; Luk.9,23.

Zajímavé je, jak evangelista Lukáš zdůrazňuje u Ježíšových slov výraz "na každý den".

Ano, následujme Ježíše nejen v dobách dobrých, ale i v dobách zlých. Navštěvujme jako on lidi nej-

potřebnější a osamělé. Zapomínejme také na sebe, věnujme se skutkům sebezapření a odřikání v zájmu jiných; neoplácejme nenávisť zlem; dokazujme padlému lidstvu lásku a soucit.

Ježíšově obětavé lásce se sice nevyrovnáme. Nebudeme-li jej však podle možnosti chtít co nejdřív napodobovat, nemůže v nás Bůh mít zalíbení.

Vzory sebezapření.

5. Jakou charakterovou vlastnost projevil Jan Křtitel? Jan 3,30; Mar.1,7.

Vliv Jana Křtitele na národ byl nějaký čas větší než vliv knížat, předních kněží a starších. Ke konci své činnosti viděl, že se zástupy od něho odvrací a jdou za Ježíšem. Lidí kolem něho ubývalo každý den.

Jan hleděl vírou k Mesiáši a dosáhl tak vrcholu sebezapření. Nesnažil se poutat na sebe pozornost. Naopak, usměrňoval myšlenky lidí výš a výš, až spočinuly na Beránku Božím.

6. Jak si cenil ap. Pavel výhody tohoto světa v porovnání s poznáním Ježíše Krista? Fil.3,7,8.

7. Zač chválil apoštol Epafrodita? Fil.2,25-30.

Příklad Timotea a Epafrodita byl v přímém rozporu s duchem mnohých, kteří dle Pavla "hledali svých věcí, nikoli věcí Ježíše Krista". Viz.v.21.

8. Co odpověděl Ježíš na Petrovu připomínku, že učedníci obětovali vše pro evangelium? Mat.19,27-30.

Bůh dal člověku vše, ale žádá od něho, aby kladl Boží požadavky nad všechny své mocenské a sobecké zájmy. Rozdělené srdce nemůže přijmout.

Napomenutí věřícím.

9. Co přivádí věřícího křesťana k posvěcení? 1.Pet. 2,21-24.

Ušlechtilý, vyrovnaný charakter se nedědí. Také jej nezískáme náhodou. Lze jej získat jedině osobním úsilím v zásluhách a v milosti Ježíše Krista. Vytváří se v úporných, tvrdých bojích s vlastní osobností. Musíme soustavně bojovat proti zděděným zlým náklonnostem.

10. Proti kterým tělesným a duchovním pokušením musíme bojovat? Kol.3,5.8; 1.Pet.2,11.

11. V čem nám dal Pavel příklad sebekázně? 1.Kor.9, 27.

Před Bohem jsme zavázáni uchovat si čistého ducha a zdravé tělo, abychom mohli prospět lidstvu a dokonale sloužit Bohu.

Všichni, kteří se přizpůsobí podmínkám Božího slova a pochopí, že si musí uchovat tělesnou sílu a zdatnost, aby měli ucelený rozhled a zdravé názory, vědí, že jim jde o život věčný. Tento zápas mo-

hou všichni vyhrát a získat tak provždy korunu života, jejíž sláva neuvadne.

Nebeský cíl.

12. Jak budou žít ti, kteří čekají na příchod Páně?
Tit.2,11-13.

Pán si vybírá ze světa lid, který věří jasně přítomné pravdě a pročištuje si jej. Chceme-li být obnoveni podle vzoru Ježíše Krista, musíme ve světě zanechat všechno, co nás od Krista odvádí. Může to být pýcha, domýšlivost, touha uplatnit se za každou cenu, vynikat na úkor druhých nebo také módní parádivost.

13. Jakou cenu má před Bohem sebezapření z víry v porovnání k hmotnému zisku? Mar.8,34-37.

Vezměmo si příklad z našeho těla. Žádné ústrojí těla by nemohlo žít, kdyby chtělo sloužit jen sobě. Kdyby srdce nevysílalo životodárnou krev do rukou a do hlavy, ztratilo by záhy svou moc. Touto krví je v Kristově tajemném těle Boží láska, která proniká do všech údů těla. Jsme vázáni vzájemnou pomocí. Duše, která nechce nic dát, zahyne.

14. Jaké zaslíbení je dáno všem, kteří umírají sami sobě a trpí pro Krista? 2.Tim.2,11.12.

Kdybychom mohli získat strom života uprostřed Božího ráje bez úzké cesty utrpení a překážek, neměli bychom takovou radost z odměny. Nemohli bychom tu radost snést; styděli bychom se před těmi, kteří bojovali dc

8. Co odpověděl Ježíš na Petrovu připomínku, že učedníci obětovali vše pro evangelium? Mat.19,27-30.

Bůh dal člověku vše, ale žádá od něho, aby kladl Boží požadavky nad všechny své mocenské a sobecké zájmy. Rozdělené srdce nemůže přijmout.

Napomenutí věřícím.

9. Co přivádí věřícího křesťana k posvěcení? 1.Pet. 2,21-24.

Ušlechtilý, vyrovnaný charakter se nedědí. Také jej nezískáme náhodou. Lze jej získat jedině osobním úsilím v zásluhách a v milosti Ježíše Krista. Vytváří se v úporných, tvrdých bojích s vlastní osobností. Musíme soustavně bojovat proti zděděným zlým náklonnostem.

10. Proti kterým tělesným a duchovním pokušením musíme bojovat? Kol.3,5.8; 1.Pet.2,11.

11. V čem nám dal Pavel příklad sebekázně? 1.Kor.9, 27.

Před Bohem jsme zavázáni uchovat si čistého ducha a zdravé tělo, abychom mohli prospět lidstvu a dokonale sloužit Bohu.

Všichni, kteří se přizpůsobí podmínkám Božího slova a pochopí, že si musí uchovat tělesnou sílu a zdatnost, aby měli ucelený rozhled a zdravé názory, vědí, že jim jde o život věčný. Tento zápas mo-

hou všichni vyhrát a získat tak provždy korunu života, jejíž sláva neuvadne.

Nebeský cíl.

12. Jak budou žít ti, kteří čekají na příchod Páně?
Tit. 2, 11-13.

Pán si vybírá ze světa lid, který věří jasně přítomné pravdě a pročištuje si jej. Chceme-li být obnoveni podle vzoru Ježíše Krista, musíme ve světě zanechat všechno, co nás od Krista odvádí. Může to být pýcha, domýšlivost, touha uplatnit se za každou cenu, vynikat na úkor druhých nebo také modní parádivost.

13. Jakou cenu má před Bohem sebezapření z víry v porovnání k hmotnému zisku? Mar. 8, 34-37.

Vezměme si příklad z našeho těla. Žádné ústrojí těla by nemohlo žít, kdyby chtělo sloužit jen sobě. Kdyby srdce nevysílalo životodárnou krev do rukou a do hlavy, ztratilo by záhy svou moc. Touto krví je v Kristově tajemném těle Boží láska, která proniká do všech údů těla. Jsme vázáni vzájemnou pomocí. Duše, která nechce nic dát, zahyne.

14. Jaké zaslíbení je dáno všem, kteří umírají sami sobě a trpí pro Krista? 2. Tim. 2, 11. 12.

Kdybychom mohli získat strom života uprostřed Božího ráje bez úzké cesty utrpení a překážek, neměli bychom takovou radost z odměny. Nemohli bychom tu radost snést; styděli bychom se před těmi, kteří bojovali do

rý boj víry, kteří trpělivě děželi a dosáhli života věčného. Nebude tam však nikdo, kdo se nerozhodne jako Mojžíš snášet utrpení a lidem Božím.

K p ř e m ý š l e n í : Dovedeš alespoň částečně pochopit Ježíšův život na zemi a jeho sebezapření? Poznáváš z toho, jak mu na tobě záleželo? Zamysleme se hlouběji nad naším osobním vztahem k této obětavé lásce a ke světu, který nás často láká. Trpíme rádi? Každé sebezapření, každé křížování vlastní povahy nás vede k větší duchovní radosti.

---oOo---

6. úkol - dne 6. května 1967.

Čistota a mravnost.

Zlatý verš: Přísl. 4,23.

Skutečná mravnost koření hluboko ve vnitřním člověku. Není to jen vnější forma. Mravnost působí na mysl i srdce člověka. Má vliv na veřejný život a na společenské vztahy mezi lidmi. Lidé čistého srdce budou čisti v řeči, poctiví v jednání s jinými lidmi, a budou horlivě bojovat proti jakémukoliv zlu. Zlo, které je na světě, nás má vyburcovat k tomu, abychom chránili se před zlými vlivy a vyzbrojili se pro-

ti jeho škodlivému působení. Pán nás vyzývá, abychom chránili svou mysl i srdce před nákazkou zla.

Chraňme svou duši před zlem.

1. Co je zdrojem mravnosti a čistého chování? Tit. 1,15; Přísl. 15,26; Mat. 15,19.

V Písmě je napsáno, že Bůh rozeznává záměry srdce. Jestliže se někdo zaobírá nečistými myšlenkami, nemusí je vyjádřit slovy, ani proměnit v čin, aby se staly hříchem. Už samotná nečistá myšlenka působí zhoubně na člověka a rozleptává jeho nitro. Proto už nečisté smýšlení je hříchem. Dábel využívá takovéto situace a snadno nad námi vítězí. Zážitky našeho života jsou do značné míry výsledkem našich myšlenek a činů.

2. Co brání křesťanovi vyjednávat s hříchem?
Ab. 1,13a; 1.Moj.16,13.

Vliv Boží přítomnosti je pro nás štítem před pokušením a podnětem k čistotě a pravdě. Vědomí Boží přítomnosti je tak mocné, že se mu sotva co vyrovná. "A není tvora skrytého před Ním, vše je obnažené a nahé očím Jeho, kterému se budeme zodpovídat."

3. Jaký je přirozený stav lidského srdce? Jer. 17,9.

Písmo musíme zkoumat pokorným srdcem. Ctěme Slovo Boží s úctou, abychom snad v lidské sebejistotě nedošli k mylným závěrům. Čtení Písma pokorným srdcem

nás vede i k pohnárí vlastní povahy. Jako křesťané nezkoumáme se tak důsledně, jak bychom měli; jaký tedy div, že v sebepoznání tak slabě vedeme.

4. Co nás ochrání před hříchem nečistoty? Přísl. 4,23; Ekl.4,8. Oč se máme modlit? Ž.51,12.

Člověk posuzuje podle vnějšího zdání, ale Bůh hledí do srdce, které bývá naplněno smíšenými pocity radosti a zármutku. Vidí i do srdce zbloudilého, které je sídlem mnohé nečistoty a svađu. Zná jeho pohnutky, úmysly a cíl. Proto i ty choď k Němu se svým raněným srdcem. Otevř Mu své nitro jako žalnísta a volej: "Prozkoumej mne, ó Bože, poznej moje srdce; skus mne a poznej mé myšlenky! Viz, jestli jsem na cestě do trápení, a veď mne cestou věčnosti!"

Naučení z minulosti.

5. Jak odpověděl Jozef na pokušení v Putifarově domě? 1.Moj.39,9c.

Josef měl Boží lásku i bázeň a proto zůstal na královském dvoře čistý a neporušený. I při trůně si zachoval onu svatou úctu k Boží vůli, jako předtím ve vězení. Josef nešel nikde bez svého náboženství a v tom bylo tajemství jeho neochvějné věrnosti a životního úspěchu.

6. Jak vyznává David svůj hřích? Které Boží požadavky si připomíná? Ž.51,9; 24,3.4.

Davidovo pokání bylo upřímné a hluboké. Vůbec se nesnažil svůj hřích zakrýt. Nemodlil se proto, aby ušel slíbenému trestu. Poznal však velikost svého provinění vůči Bohu; viděl, že poskvrnil svou duši; jeho hřích se mu zošklivil. Neprosil jen o odpuštění, ale o čistotu srdce. David nepodlehł zoufalství a nevzdal se boje. V Božích zaslíbeních kajícímu hříšníkovi viděl důkaz svého odpuštění a přijetí na milost.

7. K jakému úsudku dospěl Boží muž o správné ženě a matce? Přísl. 31,10-12. 20. 27-29.

Lidská láska by měla být co nejužší spjata s láskou Boží. Tam, kde vládne Kristus, jsou hluboké, upřímné a nezištné city.

Každá rodina je obklopena posvátným kruhem, který již musí zůstat neporušený. Do tohoto kruhu nemá právo nikdo vstoupit. Muž ani žena nemá a nesmí dovolit, aby někdo třetí měl důvěru, která patří jen jim dvěma.

8. Které rozhodnutí zachovalo Rut v zemi izraelské? Rut. 1,16.

Zásady dětské lásky a poslušnosti k rodičům jsou v úzké souvislosti s láskou a věrností k Bohu. Kdo pohrdá rodičovskou autoritou, snadno pohne i autoritou Boží.

Věrnost v rodině.

9. Jak zdůraznil Ježíš posvátnost manželství?
Mat.19,4-6.

Jestliže lidé v manželství uznávají Boží zásady, a jestliže je poslouchají, stává se jim tento svazek požehnáním. Tyto zásady střeží čistotu a štěstí lidstva, starají se o společenské potřeby člověka a povznášejí jeho tělesnou, duševní a mravní stránku.

10. Jak něžný má být vztah mezi mužem a ženou?
Ef.5,22.25.

11. Jaké zaslíbení je dané dětem, které si váží rodičů? Ef. 6,1-3.

Pán Ježíš nezanedbal svůj vztah ke svým pozemským rodičům. Osmnáct let po tom, když poznal, že je Synem Božím, uznával pouto, které Jej pojilo s domovem v Nazaretě a plnil své synovské povinnosti.

12. Jak je možno udržet soulad domova? Ef.6,4; Přís1. 6,20.

Otcové a matky, nezapomínejte shromáždit svou rodinu okolo Božího slova k rodinnému oltáři. Prosťte o ochranu svatých andělů. Pamätujte, že vaši drazí jsou vystaveni pokušením. Na cestě mladých i starých leží na každý den nějaké osidlo. Ti, kteří chtějí žít trpělivě, v lásce a radostně, musí se modlit.

DOMOV má být místem zdvořilosti a lásky. Kde jsou

tyto ctnosti, tam je trvalé štěstí a pokoj.

Znaky pravého náboženství.

13.Co je pravé náboženství? Jak.1,27.

14.Co je nutné, jestliže si chceme zachovat čistotou mysl a srdce? Kol.3,5; Řím.8,12-14.

Na světě je mnoho marnivosti. Dnešní doba obzvláště holduje požitkářství.

Raději si vyber chudobu, pohanění nebo kterékoliv jiné utrpení, než bys poškrtnil svou duši hříchem.

15.Jak musíme chránit svůj křesťanský vliv?

1.Tes.5,22.

Skutky všech lidí jsou věrně zaznamenávány. Nic nezůstane skryto před zrakem svatého a vznešeného Boha.

Satanovi velmi záleží na tom, abychom se co nejméně modlili, abychom byli duchovně co nejslabší, a abychom měli co nejnepatrnější vliv. Stávejme se jednotně proti všemu, co má sebemenší nádech zlého a odsuzujme to.

K p ř e m ý š l e n í : Nezapomeň, že ani pevné rozhodnutí nechřesit tě neochrání, jestliže se dobrovolně vrháš do pokušení. Chceš se každodenně posvětit Pánu, aby celý tvůj život zůstal čistý? Uvědomuj si, že i přetvářka je hříchem? Každý den potřebujeme sílu, která by nám ochránila čisté myšlenky.

Správné smýšlení je ochranná srdece člověka.

---oOo---

7. úkol - dne 13. května 1967.

Trpělivost a shovívavost.

Zlatý verš: Kol. 1, 11.

Chová-li se někdo jemně k hrubým lidem, je-li ušlechtilý a shovívavý v nejnejpříjemnějších situacích a trpělivý s lidmi bezmyšlenkovitými a nevděčnými, pak dokazuje, že má vnitřní duchovní sílu. Tato síla se jmenuje trpělivost. Mojžíš měl tuto vlastnost, ačkoliv vyvolený lid Boží byl neposlušný a nevěrný. Vzneseným příkladem trpělivosti je nám Pán Ježíš, který odpouštěl těm, kdož jej nenáviděli. Z jeho milujícího srdce vyšla i rada: "Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteří vás proklínají a modlete se za ty, kteří vás utiskují." Mat. 5, 44. Nápor práce a různých vlivů na dnešního člověka vyžaduje, abychom byli obzvláště bdělí, aby nás nic nevyvedlo z duševní rovnováhy.

Kristus - vzor trpělivosti.

1. Jak vyličil Izaiáš Ježíšovu trpělivost v utrpení? Izai. 53, 7.

Kněžší a starší lidu rozčleně na Ježíše žalovali. Křičeli, že je zrádce a buřič. Pán Ježíš však zůstal trpělivý. Kristova vznešenost a božské chování je popudilo k zuřivosti. Jeho tichost, nevina a ušlechtilá trpělivost je naplňovaly nenávistí, jež pocházela od satana.

2. Co předpověděl Pán Ježíš svým učedníkům? Jak je potěšil? Jan 16,33.

Zkoušky, soužení a pohanění, jimiž křesťané procházejí, jsou prostředky, kterými Bůh odděluje kukol od pšenice.

Nejhůře se snáší těžkosti, které nám působí naši nejbližší, jako bratři a sestry, rodinné příbuzenstvo. Ale i tyto zkoušky snášejíme trpělivě.

3. Jak nás povzbuzuje Pavel, abychom se řídili Ježíšovým vzorem trpělivosti? Řím.15,5; Kol.1,10.11.

4. Jakým způsobem udílel Pavel své rady? Jak měly být chápány? 2.Kor.10,1.

Pavlova trpělivost a vlídnost během dlouhého a nespravedlivého uvěznění, jeho odvaha a víra, to vše bylo ustavičným kázáním. Jeho duc-h, který se v ničem nepodobal duchu světa, svědčil o tom, že v něm přebývá moc, jež není z této země.

Škola kázně.

5. Jak to Bůh zařídil, abychom se naučili trpělivosti? Žid.12,5-7; Řím.5,3.

Dopustí-li Bůh na své děti zkoušky, sleduje tím určitý cíl. Nevede je nikdy jinak, než jak by samy chtěly být vedeny, kdyby mohly vidět konec už od začátku. Radostně by se podřídily, kdyby pochopily plán, který s nimi Bůh má.

6. Která zkušenost naučila Mojžíše trpčlivosti a shovívavosti? Ž. d. 11, 24-27.

Mojžíš získal zkušenosti v letech práce a čekání na madiánské poušti. Tam získal ducha pokory a trpčlivosti, trpčlivé shovívavosti. Tak se připravil, aby mohl trpčlivě snášet nevěru a reptání lidu, jakož i pýchu a závist těch, kteří mu měli bezvýhradně pomáhat.

7. Jaké svědectví vydal David o svém velkém soužení? Ž. 40, 1-3. Kdo je podle něho blahoslavný? Ž. 94, 12.

8. Co učinil Job ve své těžké zkoušce? Reptal? Job. 1, 21. 22; 13, 15.

Svojí trpčlivostí obhájl svou povahu, a tím charakter toho, jehož před světem představoval.

Trpčlivost v praxi.

9. V čem se prakticky nejlépe uplatní trpčlivost? 1. Tes. 5, 14. 15.

Trpčlivost dosahuje vítězství právě tak, jako odvahy. Tichostí v sčuzení jsou duše přiváděny ke Kři-

stu právě tak jako odvážným podnikáním. Křesťan, který je trpělivý a radostný i v zármutku a utrpení, který se dívá i smrti do očí klidně a s neochvějnou vírou, může vykonat ve prospěch evangelia právě tolik jako svým dlouhým životem, plným věrné práce.

10. Které napomenutí obdržel Timoteus? Vztahuje se i na nás? 2. Tim. 2, 24, 25.

Ti, kteří kráčejí v světle, mohou si dovolit jednat s bloudícími lidmi klidně a jemně. Jsou "způsobní k učení". Tím dokazují, že si vyprosili moudrost od Hospodina a že ji také přijali.

11. Jaký vliv má trpělivost na naši řeč a na naše celkové chování? Tit. 3, 2; Přísl. 15, 1.

Učinme vše, pokud to je v naší moci a pokud se to nepříčí zásadám naší víry, abychom s lidmi vycházeli po dobrém. Slyšíme-li netrpělivá slova, neodpovídejme nikdy v témže duchu. Narazí-li člověk hněvivý na trpělivého, tichého, jemného a shovívavého ducha, záhy se také uklidní.

12. Jaký bude důsledek trpělivosti a shovívavosti mezi věřícími lidmi? Řím. 12, 16; Kol. 3, 13.

Nedopusťme, aby něco vniklo mezi nás a mezi naše spoluvěřící. Stane-li se tak přece, pak učinme vše, i za cenu osobní oběti, aby se překážka odstranila a nastala shoda. Buď chce, abychom se měli bratrsky rádi. Přeje si, abychom byli soucitní a zdvořilí. Chce, abychom se přesvědčili, že naši bratři nás mi-

lují, a abychom věřili, že i Kristus nás miluje.

Naděje církve.

13. Které povahové vlastnosti vedou k jednotě mezi věřícími? Efez. 4, 2.3; 2. Tes. 3, 5.

Kristus si přeje, aby se v jeho církvi na zemi zachovával nebeský řád, nebeský způsob jednání a nebeský soulad.

Apoštol napomíná své bratry a sestry, aby v životě dokazovali moc pravdy, kterou jim zvěstoval. Tichostí a jemností, snášenlivostí a láskou měli představovat charakter Kristův.

14. Co nám připomíná Písmo se zřetelem na očekávaný příchod Spasitele? Žid. 10, 35-37; Jak. 5, 7.8.

Dovolme, aby se nám bolest a utrpení, s kterými se v životě občas setkáváme, staly školou a dobrým naučením, abychom tím více usilovali o dosažení cíle života věčného v Kristu Ježíši. Povzbuďme se myšlenkou, že náš Pán přijde. Tato naděje má potěšovat naše srdce.

K p ř e m ý š l e n í : Snažíš se být trpělivý, i když je to však často ve všedním životě nesnadné? Uvědomuješ si, že povaha křesťana se nejlépe pozná a osvědčí ve chvíli zkoušky? Pamatuj na vliv každého slova!

Křesťan musí být posvěceně jemný a laskavý, bez

jakékoli stopy notrpělivosti či uctívání.

---00---

8. úkol - úns 20. května 1951.

Tichost a pokora.

Zlatý verš: 1.Petr.5,5.

Vědomí soběstačnosti způsobuje často namávanost a pýchu, která končí až pohoršující vyklouknutostí. Chceme-li úspěšně působit v díle Božím bez přerazování osobních záměrů, nechceme-li svou pýchou znepokojovat druhé, pak přemýšlejme často o pokorné službě Mistra a Spasitele. On konal dobro namáhavě. Byl-li chválen, nepovýšoval se; ale nedělal si také nic z toho, když jej hanili. Jeho pokora nebyla nějakou pasivní tichostí, v které by jej mohli lidé svést ke kompromisu se zlem. Byla to vznešená pokora, jež zdůrazňovala důstojnost jeho charakteru. V tomto úkole se budeme zabývat jeho příkladem, jaké je vzorem jeho svědků ve všech dobách.

Náš vzor je Ježíš.

1. Co je praveno o Kristově pokorě? Fil.2,7-8;
Žid. 5,7.8.

Celý vesmír žasl, když se Kristus ponížil, aby zachránil padlého člověka. Ten, jenž stvořil světy v nekonečném vesmíru, který to všechno spravuje a udržuje ve své prozřetelnosti, teď se rozhodl, že opustí slávu nebes a stane se člověkem. To byla záhada, kterou by bezhříšné bytosti jiných světů rády pochopily.

Kdyby Syn Boží vzal na sebe lidskou podobu tenkrát, když Adam žil v ráji ve stavu nevinnosti, bylo by to už veliké ponížení. Ale Pán Ježíš se stal člověkem, kdy lidstvo bylo zeslabeno čtyřmi tisíci lety hříchu. A to bylo pro Syna Božího ještě větší ponížení.

2. Jakým protikladem Ježíšovy tichosti byla pýcha farizeů? Mat.9,10-12.

Pán Ježíš seděl u stolu publikánů jako čestný host. Svými sympatiemi a společenskou vlídností dokázal, že uznává lidskou důstojnost.

Ačkoli si farizeové o sobě tolik mysleli, byli ve skutečnosti na tom hůře než ti, kterými pohrdali. Publikáni nebyli tak puntričkářští a sebevědomí, byli proto přístupnější vlivu pravdy.

3. Který příklad pokorné služby odsoudil touhu učeníků vyniknout nad druhé? Jan 13,4.5.15.

Hádali se mezi sebou, kdo z nich je největší. Každý v hloubi duše toužil po nejvyšším místě v budoucnosti - v budoucím království.

Když Jidáš přišel ke stolu, smažil se usednout první. Proto mu Kristus jako služebník posloužil prvním.

Kristus chtěl, aby jeho učedníci pochopili, že ačkoli jim sloužil - umyl nohy, neztratil ani v nejmenším svoji důstojnost. Nikdo nebyl tak vznošený jako Kristus, který se přesto snížil k této službě.

Mistrovo učení.

4. Kdo bude podle slov Pána Ježíše největší v nebeském království? Mat. 18, 2-4.

Lidi samospravedlivě, samolibé a umíněné Kristus učit nebude. Dá moudrost jedině tichým a vyučí je.

5. Jak popisuje Pán Ježíš marnou chválu farizeů? Mat. 23, 5-7.

Spasitel odhalil prestými slovy sobeckou ctižádost farizeů, kteří usilovali pod rouškou pokory o postavení a moc. Jejich srdce však bylo naplněno lakotou a závistí.

6. Jakým duchem a jakou zásadou v chování se má vyznačovat pravé křesťanské bratrství? Mat. 23, 7-12.

Mezi zvláštnostmi, kterými se má lid Boží v těchto posledních dnech lišit od světa, patří pokora a tichost. Nesnažme se vyrovnat se jiným ve společenském postavení na úkor našeho přesvědčení. Raději buďme pokornými, věrnými služebníky jako Kristus - jeho služebníky.

7. Kterým podobenstvím vystihl Ježíš přednost pokory? Luk.14,7-11.

Starozákonní příklady.

8. Proč otálel Bůh s potrestáním domu Achabova? 1.Král.21,27-29.

Achabovo odpadnutí se nedalo přirovnat k žádnému poklesku izraelských králů. Písmo praví: "Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž by se probral, aby činil to, což zlého jest před obličejem Hospodinovým". (1.Král.21,25). Jak velmi milostivý byl Bůh, který přijal tak rychle důkazy jeho pokory. Pán chápe projevy lidské duše. Kdykoli člověk vysloví sebeprostší modlitbu nebo si v skrytu zapláče, kdykoli zatouží upřímně po Bohu, pak Duch Boží mu jde ihned vstříc.

9. Jaké pokorné vyznání učinil Šalomoun ve snu, který mu Bůh dal? Jak byl odměněn? 1.Král. 3,5-14.

Z toho, jak se Šalomoun modlil k Bohu před starým oltářem v Gabaon, vidíme jeho pokoru a vroucí touhu, aby oslavil Pána. Věru, nikdy nebyl tak bohatý, moudrý a skutečně veliký, jako když vyznal: "Já však jsem velmi mladý(dle jiného překladu: Dítě jsem), neumím vycházeti ani vcházeti."

10. Proč judský král Joziáš ušel zlu, jež mělo postihnout hřešící Judstvo? 2.Par.34,26-28.

Józiáš nezůstal věrný duchu pokory a poslušnosti před Hospodinem, nesplnil svůj slib. Proto ani Bůh nesplnil slib, který mu dal. Józiáš byl zabit v boji. /Viz.2.Par. 35,20-24/.

Novozákonní napomenutí.

11.Co tak významně přispělo k tomu, že se Pavel stal úspěšným Božím pracovníkem? Fil.4,12a; 1.Kor.9, 19-23.

12.Jaké napomenutí dává Pavel, aby upevnil se soulad v církvi? Fil. 2,3.4.

Marná chvála a sobecká ctižádost jsou kameny, na kterých ztroskotala již nejedna duše a zeslábl nejeden sbor. Ti, kteří nejsou vůbec posvěceni a mají nejmenší spojení s Bohem, usilují obvykle o nej-přednější místo. Duše, která hledí ustavičně na Ježíše, pochopí jeho obětavou lásku, hlubokou pokoru a odříkání a bude se řídit jeho vzorem.

13.Kterými slovy nás přivádí Petr k pravé pokoře?
1.Petr.5,5.6.

Ten, kdo je oděn rouchem pýchy, nemůže být oděn pokorou. Bůh si také nemůže použít pro svoji službu člověka, který je ovládnut vědomím soběstačnosti. Opravdu pokorný člověk poznává svůj vztah k Bohu i ke všem kolem sebe v pravém světle slova Božího. Takový člověk má porozumění pro druhé. Žel, že k pokoře jako ctnosti přichází mnohý člověk až v pozdním věku po mnohých zkušenostech.

14. Co píše apoštol Jakub o lidech pyšných a co o pokorných? Jak. 4, 6. 10.

Jakmile Duch Boží zapůsobí na lidskou duši, pak pycha člověka, jeho vysokomyslnost a jiné nežádoucí projevy ustupují do pozadí. Poznává, že světské radosti, postavení ve společnosti a moc jsou bezcenné. Člověk pak usiluje o dosažení jediné hodnoty: pokory a obětavé lásky, jež mají v očích lidí sice malou cenu, ale v očích Božích jsou velmi cenné.

K p ř e m ý š l e n í : Je pokora přirozenou ctností? Uplatňuješ při vyznání hříchů upřímnou pokoru a tichost, nebo náš výhrady? Síla dítek Božích spočívá v jejich pokoře. Mají-li o sobě nízké smýšlení, stane se jim Ježíš silou a spravedlností, a Bůh požehná jejich práci.

---oOo---

9. úkol - dne 27. května 1967.

Úcta a pobožnost.

Zlatý verš: Žid. 12, 28.

Musíme se naučit mít úctu k Bohu i k Jeho Slovu, jestliže chceme, aby naše bohoslužba byla Bohu příjemná. Rodiče a vychovatelé, kteří si svatých

věcí váží, mají děti poučit o úctě slovem i příkladem. Ti, kteří chtějí, aby lidé milovali Boha a vážili si Ho, musí mluvit o Jeho dobrotě, velebnosti a moci projevující se v Jeho Slově a v díle stvoření. Pamatujme, že při zavřeném Písmu, bez návštěvy Božího domu nebo při nedostatečném posvěcení nemůžeme získat ani si udržet poznání svatých věcí.

Svatý Boží charakter.

1. Co prohlásil Hospodin důrazně v prvních dvou příkázáních Desatera? 2.Moj. 20,3-6.

Jen Bůh, který je věčný, soběstačný a nikým nestvořený, je zdrojem a udržovatelem všeho. Má proto nárok na největší úctu. Jen Jemu se smíme klanět. Věřící člověk nesmí nikomu a ničemu jinému věnovat svou lásku a službu natolik, aby převyšovali lásku k Bohu. "Jiní bohové", o kterých mluví příkázání, nemusí být jen pohanští bohové. Je to vše, čemu dáváme přednost před Bohem a co naši lásku k Bohu zeslabuje.

2. Která hlavní Boží vlastnost má probudit naši úctu a zbožnost? 1.Pet.1,15.16; 3.Moj.19,2; 20,7b.

3. Skrze koho zjevil Bůh člověku svůj svatý charakter? Mat.11,27; Jan 14,9.

Kristus přišel na tuto zem, aby lidem zjevil charakter svého Otce. Vše, co lidé potřebují nebo mohou vědět o Bohu, bylo zjeveno v životě a povaze Jeho Syna.

4. Kdo má velebit Boha pro Jeho velkou slávu?
Ž.148,11-13.

Příkaz úcty.

5. Proč máme mít v úctě Boží jméno? Ž.111,9;
2.Moj.20,7.

Boží jméno nemáme nikdy brát lehkovážně. Neboští andělé i obyvatelé nepadlých světů mají Jeho jméno v úctě a svatosti. Když se modlíme: "Posvět se Jméno Tvé", prosíme, aby bylo posvěceno na zemi i v-nás.

6. Proč je den Páně pro Boží lid tak svatý?
2.Moj.20,8-11; Ez.20,19.20.

Zachovávání a svěcení dne Páně podle 4. přikázání je nám znamením, že nás Bůh uznává za svůj lid. Uznat 4. přikázání znamená uznat Boha za stvořitele vesmíru, znamená ctít Ho jako vládce všeho.

7. Proč máme úctu i k Božímu příbytku, kde se shromažďujeme k bohoslužbám? Iz.56;7; 3.Moj.19,30.

Věřící člověk vidí v pozemském Božím příbytku bránu do nebe. Chvalozpěvy, modlitby a slova Kristových služebníků mají připravit lid pro občanství v nebi.

tými a opovrženými. Je to ctnost, jež vede člověka nejen k jeho povinnostem; ale i k dobrovolné službě lásky, "která nehledá své vlastní". Nezdvořilý a nevlídný člověk se připravuje o radost ze společenství se svými bližními.

Boží láska a vlídnost.

1. Kterou charakterovou vlastností zajišťuje a upevňuje Bůh svoji smlouvu? Izai. 54,6-10.

Tak jako duha na obloze vzniká působením slunečních paprsků a deště, představuje i duha nad Božím trůnem společně působení jeho milosrdenství a spravedlnosti. Jakmile si člověk velkou bezbožností přivclává Boží soudy, přimlouvá se Spasitel za něho u Otce. Ukazuje na duhu, která se klene nad Božím trůnem, a která tvoří známení Božího milosrdenství vůči kajícímu hříšníkovi.

2. Co má hříšník činit, když ví, že Spasitel je i k němu tak lítostivý? Joel 2,12.13.

Vidíš-li rozsah hříchu, vidíš-li sebe, jaký ve skutečnosti jsi, nezoufej! Vždyť Kristus přišel zachránit hříšníky. Nemusíme se s Bohem smířovat, neboť - jaká to láska! - Bůh v Kristu "smiřuje svět s sebou". Svou něžnou láskou získává srdce svých bloudících dítek. Nikdo z pozemských rodičů není tak shovívavý k chybám a pokleškům vlastních dětí, jak to činí Bůh s těmi, jež přišel zachránit. Nikdo by nedokázal více se za přestupníka přimlouvát. Nikdo z lidí nepromlouvá k poutníkům života něžněji než

on. Všechna jeho zaslíbení, jeho výstrahy, jsou vlastně projevem jeho nevýslovné lásky.

3. Jaká změna se projeví v životě člověka, který se poddá lásce a něžnosti? Tit.3,3-6.

Otec v nebesích se nad námi slitoval již tenkrát, když jsme ještě byli nevlídní a nepřívětiví. Přijme-li jeho lásku, staneme se právě tak vlídnými a něžnými, a to nejen k těm, kteří nám jsou milí, ale i k těm, kteří mají nejvíce chyb, kteří nejvíce bloudí a hřeší. Laskavosti neodolají ani hříšníci, jejichž srdce ještě nejsou uzavřena vlivu Ducha Božího. Jsme-li vlídní k nevděčným a zlým, konáme-li dobro bez naděje na odplatu, neseme pečeť nebes.

Spasitelův soucit.

4. Až ke kterému stupni Ježíšova milosrdenství mají dojit Ježíšovi následovníci? Luk.6,35.36.

Tím, že se Kristus stal člověkem, stal se jedním z nás a současně nám zjevil našeho nebeského Otce.

Byl něžný, soucitný, milosrdný a stále dbal na zájmy ostatních. Tím nám představil charakter Boží. Byl soustavně ve službě pro Pána a pro lidstvo.

5. Jak se projevoval Ježíšův soucit:

a) k potřebným lidem? Mat.14,14-16.

b) k dětem? Mat.19,14.

c) k nepřítelům? Luk.22,50.51.

Lidé se tlačili, aby byli Kristu co nejbližší. Naléhavě i žalostně prosili: "Mistře, pomoz, požehnej!" Jeho ucho slyšelo každý výkřik. Skláněl se nad trpícími jako něžná matka. Věnoval se všem. Uzdravil je od všech nemocí. Němí otevřeli ústa a velebili jej; slepí spatřili vlastní zrakem svého Lékaře. Trpícím se opravdu ulevilo.

6. Který Spasitelův příkaz ukazuje, že křesťané si mají navzájem pomáhat? Mat.22,39; Luk.10,27.28.

Vzniká otázka: "Kdo je můj bližní?" Odpovědí je Ježíšovo podobenství o milosrdném Samaritánu, které nás učí, že každý člověk, který potřebuje náš soucit a posloužení, je našim bližním.

Je-li naše srdce zjemněno a zpracováno Kristovou milostí, hoří-li Boží dobrotou a láskou, bude přirozeně přetékat láskou, soucitem a něhou.

Příklady ze Starého i Nového zákona.

7. Jak šlechetně prosil Jonata za život Davida, svého soka na trůn? 1.San.19,1-6.

Jonata měl být po otci dědicem trůnu. Ačkoli věděl, že ho Bůh odsumul stranou, byl Davidovi, svému soku, nejněžnějším a nejvěrnějším přítelem a chránil ho za cenu vlastního života. Jonatovo jméno je v nebesích vzácné a na zemi je svědectvím o existen-

ci a moci nezištné lásky.

8. Za co prosil Pavel Filemona? Jaký měl být podle něho vztah mezi Pánem a služebníkem? Fil.10,16. 17.

Apoštol v tomto případě prosí za kajícího otroka. Křesťanství tvoří pevná pouta i mezi takovými křesťany, kteří kdysi, než se stali křesťany, patřili k různým společenským třídám. V Kristu Ježíši jsou si však všichni rovni.

Napomenutí k bratrské lásce.

9. Které vzácné ctnosti mají pěstovat vyvolení Boží? Kol.3,12.13.

Tažme se: Mám dostatek lásky? Naučil jsem se trpět, být shovívavý a laskavý? Nadání, vzdělání a výmluvnost jsou bez této nebeské ctnosti tak bezcenné jako zvučící měď nebo znějící zvon. Škoda, že si Kristovi vyznavači tak málo cení tohoto vzácného pokladu a nedostatečně o něj usilují.

10. Které zásady křesťanského společenství doporučuje Pavel prvotní církvi? Řim.12,10; Efez.4,32.

Kdybychom byli zdvořilí a ochotní, tak jak to očekáváme od ostatních, odstranila by se tím polovina životních nesnází.

11. Jak lze postupně získat bratrskou rliidnost a lásku? 2.Petr.1,5-7.

Kristus, který spojuje zemi s nebesy, je žebříkem. Dolní jeho část je upevněna na zemi, kde žil jako člověk, hořejší část sahá až k Božímu trůnu, kde sedí na pravici Boha-Otce. Budeme-li vystupovat po jednotlivých stupních stále výš, budeme-li hledět na Krista a učit se od něho, dosáhneme úrovně, kterou si Pán přeje, abychom měli.

12. Čím je ovládán jazyk opravdového křesťana?
Řím. 12, 10.

Povzbuzující slůvko nebo jiný slůtek lásky mohou ulehčit mnohým znaveným duším jejich životní cestu, když klesají pod svým břemenem. Kličte se zákonem lásky! Slova a skutky těch, kteří prožili znovuzrození a žijí novým životem v Kristu, se vyznačují trpělivostí a nezištností.

13. Kterou zásadou se křesťan řídí ve svém vztahu k jiným? Mat. 7, 12.

Bratr nemocný na těle nebo na duchu tě potřebuje právě tak, jako i ty potřebuješ bratrskou lásku. Potřebuje slyšet zkušenost toho, kdo byl tak slabý jako je on. Potřebuje někoho, kdo s ním cítí a kdo mu pomůže. Vědomí, že jsme slabí, má nás vést k tomu, abychom pomáhali jiným v tísních. Nejděme kolem trpící duše nevšímavě; snažme se ji vždy potěšit, tak jak to činí Bůh s námi.

K p ř e m ý š l e n í : Učíme se denně soucitu od Pána Ježíše? Dovedeme přecházet zlo vlídností? Co může ovlivnit chování lidí k nám? Vlídny a zdvořilý křesťan je nejpůsobivějším důkazem správného křesťanství.

12. úkol - dne 17. června 1967.

Spravedlnost a nestrannost.

Zlatý verš: Mich.6,8.

Poctivost a čestné jednání patří mezi ušlechtilé ctnosti křesťanského života. Někdy jsou i velmi slušní lidé sváděni k tomu, aby nesprávným měřením a vážením získali hmotný prospěch. Správná váha a důsledně poctivé jednání jsou dnes před Bohem právě tak nedotknutelné, jako v době Mojžíšových. Před Bohem má cenu křesťan, který je nestranný a ví, kdy je třeba, láskou překlenout chyby bližních a spravedlnost zjemňuje milosrdenstvím.

Měřidlo rovnoprávnosti v Izraeli.

1. Pod jakou podmínkou měl izraelský lid zajištěno požehnání v zaslíbené zemi? 5.Moj.16,20.

Kdyby Izrael byl zůstal věrný poslání, ke kterému

ho povolal Pán, byl by se stal mocným národem. Bůh by byl jejich obhájcem a povznesl by je nad ostatní národy. Bůh chtěl, aby izraelský lid představoval Jeho charakter a stal se svědkem Boží povahy.

2. Které zásady měly mezi nimi zachovat spravedlivost a rovnoprávnost? 3.Moj.19,13.15.18.

Náboženství není systémem suchého učení, ale projevem praktické víry, která posvěcuje život a usměrňuje chování v rodinném kruhu i v církvi. Bůh požaduje neměnnou zásadnost i v nejmenších podrobnostech každodenního života.

Bůh nenávidí faleš.

3. Kdo reptal na poušti jako první a svedl Izraele k odpadnutí? 4.Moj.11,4.

Lid, který se přidal k Izraelitům a který s nimi vyšel z Egypta, byl zdrojem neustálých pokusení a těžkostí. Často začínal hádky, reptal a nakazil tábor modlářskými zvyky a reptáním proti Hospodincovi.

4. Co se můžeme naučit z chyb Izraele? 2.Moj.23,2a; Ž.1,1.

Jestliže si volíme bohabojnou společnost, její vliv nás povede k pravdě, zodpovědnosti a svatosti. Kdo se řídí radami bezbožných, brzo se ocitne na cestě hříšníků a na stoličce posměvačů.

5. Čeho se dopustil Achan? Jak byl za svůj hřích potrestán? Joz.7,20-25.

Smrtelný hřích, který zničil Achana, měl svůj původ v lakomství. Je to nejrozšířenější hřích, a lidé si ho málo všímají. Ostatní chyby a hříchy bývají odhaleny a potrestány, avšak přestupování desátého přikázání je málokdy přísně odsouzeno. Mnozí obětují za pěkný babylonský plášť čisté svědomí a naději na nebesa. Mnozí pro peníze ztrácejí věrnost a nemohou se už více náležitě uplatnit.

6. Jaký trest stihl Ananiáš a Zafiru? Skt.5;1-10.

Bůh nenávidí pokrytectví a faleš. Ananiáš a Zafira chtěli oklamat Boha. Stihl je za to náhlý a hrozivý soud. Tento trest dokázal, že lidé nemohou Boha podvádět, že on odhalí skrytý hřích srdce a netrpí posměch.

Bůh odsuzuje nepoctivost.

7. Jak hledí Bůh na nepoctivost? Přisl.11,1;20,10.

Dítka Boží nesmějí zapomínat, že každé jejich jednání v zaměstnání i kdekoli jinde prochází zkouškou váhy ve svatyni. Vše, co člověk získá podvodem a lstí, bude pro něho kletbou.

8. Jaké poselství dal Pán Jeremiášovi proti vykořisťování a útlaku? Jer.22,13.

Boží přítomnost posvěcuje čas i místo.

8. Jak dokázal Jákob svou zbožnost, když si uvědomil, že ho navštívil Hospodin? 1.Moj.28,16-19.

Některí vykladači Písma tvrdí, že Jákobova slova jsou důkazem, že Bůh se zjevuje jen na některých posvěcených místech. Naopak, jeho slova vyjadřují překvapení i radost z toho, že i když si myslel, že je sám, byl vlastně přímo v Boží přítomnosti.

9. Co připomínal Pavel Aténanům v proslovu na Aero-pagu? Skt. 17,24-27.

I když Pán nebývá v chrámech vybudovaných rukou, rád svou přítomností poctí shromáždění Božího lidu. Zaslíbil, že jestliže se sejdou, aby hledali Jeho tvář, vyznávali své hříchy a modlili se jedni za druhé, navštíví je svým Duchem.

10. Jak odměnil Pán Pavlovu a Sílovu zbožnost ve filipinském vězení? Skt.16,25-26.

Kristus byl v jejich blízkosti a světlo Jeho přítomnosti prosvítlo tmu slávou nebes.

11. Co učinil Daniel, když vyšel rozkaz zakazující modlit se k nebeskému Bohu? Dan.6,10.

Danielův život je pozoruhodný. Byl odsouzen na smrt proto, že nechtěl umenšit svou věrnost Bohu i proti královskému výnosu. Dnes by se mohlo říci, že když třikrát denně klekal při otevřeném okně a mod-

líval se, že to byla přehnaná víra. Vždyť mohl vědět, že slídící oči knížat ho pozorují. Daniel však nechtěl, aby jakákoli pozemská moc vnikla mezi něho a jeho Boha.

Jaká pobožnost má cenu.

12. Co je základem moudrosti a rozumnosti? Přisl. 9, 10.

Je přirozené, že mysl se postupně přizpůsobí tomu, čím se často zabývá. Jestliže se mysl zaměstnává jen všedními věcmi, zevšední, zakrní a zeslábne. Když však budeme zbožně uvažovat o pravdách Božího Slova, promítáme myšlenky Boží.

13. Co praví Písmo o účtě v Božím domě? Kaz. 5, 1;
Ab. 2, 20; Ž. 95, 6.

Jestliže si uvědomujeme, že Bůh při vši své vznešenosti je mezi námi, vzniká v našem srdci opravdová úcta a zbožnost. Naučí nás mít v účtě místo, kde se scházíme k modlitbě, a ke společným bohoslužbám. Jsou to svaté chvíle, protože je tam přítomen Bůh.

14. Čím ještě projeví věřící svou zbožnost před Bohem?
Ž. 100, 4; Kpl. 3, 16; 1. Par. 16, 29.

Když se věřící sejdou, nemají mluvit o nedokonalostech jiných, nemají naříkat ani reptat. Vždyť je spojuje láska, pouto dokonalosti. Pán přijme dobrovolný dar pokorného a poníženého srdce, když je to obět vděčné poslušnosti.

15. Která rada platí obzvláště i pro nás? Žid. 10, 25; 12, 28.

Nesmíme si nikdy myslet, že jako křesťané smíme se uzavírat sami pro sebe. Každý z nás je částí velké lidské rodiny, a množství i hodnota našich zkušeností jsou velkou mírou závislé na zkušenostech těch, s kterými přicházíme do styku. Pán Ježíš praví: "Nobc kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich." (Mat. 18, 20). Proto nezapomínejme na společné shromáždění, jako mají někteří ve zvyku, ale raději se napomínejme k horlivé účasti, a to tím více, čím více vidíme, že se přibližuje ten den.

---oOo---

10. úkol - dne 3. června 1967.

Píle a pracovitost.

Zlatý vorš: Kaz. 9, 10.

Pán na mnoha místech Písma zdůrazňuje, že je nutné, abychom náš všední život usměrnili podle mravních zásad. K mravním zásadám patří poctivá a důsledná práce ať tělesná nebo duševní. Na tuto ctnost mnozí lidé jakoby zapomněli. Věřící člověk už pro své přesvědčení dělá všechno poctivě. Proto je i v práci pilný a svědomitý. Dnešní úkol nám

chce ukázat, že čisté náboženství a svědomitá práce jdou spolu ruku v ruce. Chceme zdůraznit radost a uspokojení, které přináší dobře vykonaná práce. Budeme mluvit i o výhodách vytrvalosti a šetrnosti, jakož i o tom, čeho může zručný člověk dosáhnout ve společenství s Místrem Tvůrcem.

Požehnání poctivé práce.

1. Jaký příkaz dal Bůh lidstvu po Adamově přestoupení? 1.2.3,19.

Život práce a starostí, který měl být od této chvíle údělem člověka, byl určen z lásky. Jeho hřích tuto kázeň vyžadoval, aby jeho chuť a vášně byly omezeny a aby se člověk naučil sebeovládání. Práce tvořila součást Božího plánu na vysvobození člověka ze záhuby. Poctivá práce, která by člověka cele zaujala, měla jej chránit před úpadkem hříchu.

2. Jaké požehnání je zaslíbeno poctivě pracujícímu člověku? Ž.128,1.2.

Bůh chtěl prací zmenšit zlo, jež lidská neposlušnost na svět přinesla. Práce může odrazit satanovu pokušení a zastavit záplavu zla. Když je práce spojena se starostí, únavou a námahou, je dosud zdrojem štěstí a rozvoje, jakož i ochranou před pokušením.

3. Jak vystihuje Písmo zasloužený odpočinek pracujícího člověka v porovnání s člověkem zahálčivým? Kaz.5,12.

Vědomí dobře vykonané práce působí blahodárně na celou bytost člověka. Ti, kteří jsou stále zaměstnaní a radostně plní své každodenní povinnosti, jsou šťastnější a zdravější než lidé zahálčiví. Noční klid a odpočinek pracujících přináší jejich zemdlenému tělu nerušený spánek. Když Pán dal člověku práci, věděl, proč to dělá.

4. Jak se liší život člověka pilného od života člověka lenošného? Přísl.10,4.

Lidé vytrvalí a pracovití jsou nejen sami šťastní, ale přispívají velmi ke štěstí ostatních. Ze šlechetné práce vyplývá blahobyť, pohodlí i ostatní výhody celé lidské společnosti. Učebně se jí je rozumnou hospodárností a šetrností.

Kristův příklad a učení.

5. Čím se zaměstnával Pán Ježíš, než začal svou veřejnou činnost? Mat.13,55; Mar.6,3.

Pán Ježíš je nám příkladem. Žil proto, aby se ve všedním životě zalíbil svému Otci a aby jej oslavil. Svou práci v tesařské dílně posvětil práci dělníka, který si denně vydělává na živobytí. Konal Boží službu v tesařské dílně právě tak, jako když činil divy před mnohými zástupy.

6. Jaké naučení dal Spasitel učedníkům o správném rozdělení práce a odpočinku? Mar.6,31.

Kristova soucitná slova platí pro jeho pracovníky dnes právě tak, jako pro jeho náčelníky tankrát. Není správné, je-li člověk stále v pracovním přetížení a nervovém vypětí, ať se jedná o kteroukoliv práci. I věřící člověk musí umět odhadnout své síly, a při únavě přestat.

7. Které Ježíšovo pozvání dokazuje, že cítí se všemi pracujícími světa? Mat. 11, 28.

Těmito slovy promlouvá Ježíš ke všem lidem. Všichni jsou unavení a vyčerpaní, ač si to mnohdy neuvědomují. Všichni klesají pod břemenem, jež může odjmut pouze Spasitel. Zve nás proto, abychom mu svěřili své starosti, poněvadž on o nich dobře ví.

8. Proč nemáme usilovat jen o pozemské věci a získání odměny za časnou práci? Jan 6, 27. Srovnej Přísl. 23, 4.5.

Prosba o každodenní chléb nevztahuje se jen na pokrm, který vyživuje tělo, nýbrž i na duchovní chléb, který sytí duši k životu věčnému. Kristus nám předkládá víc, než jsou starost o jídlo, pití a odívání

Příklad a rada apoštola Pavla.

9. Jakým způsobem se vydržoval Pavel v díle Božím? 1. Kor. 4, 11. 12.

Pavel měl před svým obrácením vysoké postavení a nemusel tělesně pracovat. Ale později, když věnoval

veškeré své prostředky na šíření díla Kristova, vrátil se občas k řemeslu, aby si vydělal na živobytí.

10. Co připomínal Pavel věřícím v Tessalonice? 2.Tes. 3,10.11.

11. Jak máme vykonávat veškerou svěřenou práci? Proč? Kol.3,22.23.

Plňme prosté, všední životní povinnosti věrně, "z té duše", "jako Pánu", praví apoštol Pavel. Ať pracujeme v domácnosti, na poli, v továrně či kanceláři, můžeme všechnu práci vykonávat k slávě Boží, dáváme-li Kristu ve všem přednost.

12. Kterou radu by měli přijmout všichni věřící dnes? Komu byla tehdy dána? 2.Tim.2,15. Srovnej Řím. 12,11.

Budme svědomití a věrní i v malých věcech. Vezme, že věrnost v malých věcech je důkazem, že člověk může převzít větší odpovědnosti. Každý životní skutek je projevem povahy. Bůh svěří větší věci jen tomu, kdo se v malém osvědčí jako "dělník, za něhož by nebylo proč se styděti".

Chvála snaživosti.

13. Která vlastnost vede k úspěchu i ve všední práci? Přísl.22,29.

14. Jak máme konat každodenní práci, když vidíme, že

život je tak krátký? Kaz.9,10; 12,14.

Považujme i tu nejprostší povinnost za něco svatého, vždyť práce pro bližního je vlastně práce pro Pána. Modleme se denně: "Pane, pomoz mi, abych vykonal vše co nejlépe, nauč mne pracovat svědomitěji. Dej mi sílu a radostnou mysl. Pomoz mi, abych vše vykonával s láskou jako Spasitel."

K p ř e m ý š l e n í : Co zabrání nejdnomu pokušení? Přerabování je právě takový hřích jako lenost. V čem musíme být důslední, chceme-li dosáhnout života věčného? Ti, kteří vidí i v nejjednodušší práci krok k blahu lidské společnosti, poznají, jak je práce ušlechtilá a krásná a budou ji konat v radosti, věrně a dobře.

11. úkol - dne 10. června 1967.

Vlídlost a soucit.

Zlatý verš: Luk.6,31.

Jak z nadpisu vysvítá, vlídlost je víc než jen milý vztah k bližním. Je to účinná a mocná zásada, jež vede křesťana k potřebnému pocitu odpovědnosti za druhého. Je to obětavý soucit, který má svůj původ v Boží lásce k nám; jím jsme spjati s chudými; pros-

Bůh nesouhlasí s útlakem, který umožňuje jedné třídě obohatit se na úkor trpících. Učí nás, že se máme v každém případě vžít do postavení toho druhého. Nemáme hledět jen na sebe, ale i na zájmy druhých.

9. Kterými slovy líčí Nový zákon vykořisťování pracujících a pýchu boháčů? Jak.5,1-6.

Víra v brzký příchod našeho Spasitele není pro opravdového křesťana důvodem, aby snad přestal pracovat nebo v práci polevoval. Nebude proto nedbalý a lhostejný. Nebude pracovat lehkomyšlně a nepoctivě, ale věrně, přesně a svědomitě.

Zásady, podle kterých máno žít.

10. Co praví Pán o čestném a poctivém jednání člověka? Ez.18,5.7-9.

Ten, kdo žije poctivě před Bohem je spravedlivý i ke svým bližním, bez ohledu na své osobní zájmy. Vnější projevy jsou věrným odrazem vnitřních zásad.

11. Která Šalomounova slova jsou hlavní zásadou našeho jednání s lidmi? Přísl.3,27.

Bůh nás spojil jako členy jedné rodiny a všichni si máme tohoto společenství vážit. Jestliže chceme poslouchat Božích přikázání, nemůžeme se vyhnout svým povinnostem k lidem. Kdo žije, myslí a jedná jen pro sebe, stává se zbytečným v Boží službě.

Jestliže chce někdo být dobrým občanem nebo vzorným křesťanem, nemusí mít honosný titul a veliké vzdělání.

12. Kterým přirovnáním ukázal Kristus, že křesťan je vázán vyšším zákonem než jen povinností?
Mat. 5,39-41.

V Ježíšově době lidé příliš nedbali o tyto zásady. Ale Spasitel učil své učedníky, aby se podřídili zákonu lásky, i kdyby vyžadoval víc než zákon Mojžíšův.

13. Co učil Pavel o vztazích mezi lidmi? Řím.12,17;
13,7,8.

Lidské plány vedou někdy k nespravedlnosti a útlačku. Bůh je však v tomto ohledu naprosto spravedlivý. Dílo Boží nehledá výhody, ani nezbavuje člověka jeho osobnosti, nebo práva. Pán neschvaluje neomezenou autoritu lidí a nepodporuje ani nejmenší projev sobectví či využívání. Takové jednání nemá rád.

14. Jak se mají bratři dělit o hmotné požehnání?
2.Kor.8,13-15. Viz Jak.2,15.16!

Snažme se bohatnout v dobrých skutcích, ochotně rozdávajme nuzným a budeme mít bohatý poklad v budoucnosti, v životě věčném.

15. Co praví Micheáš • Boží požadavku věrnosti?
Mich.6,8.

Blížkost druhého příchodu Páně nás zavazuje k opatrnému, pokornému a tichému životu s Ježíšem Kristem.

Náš drahý Spasitel, kterého paprsky pravdy ozařují celý svět, nechce, abychom spoléhali na člověka, který nám nemůže pomoci. Máme se opírat jen o Něho samého.

K p ř e m ý š l e n í : Jak stará je myšlenka o rovnosti všech lidí? Víš, že nepoctivé jednání, byť i v maličkostech, zavírá dveře království Božího? Jak bojuje křesťan proti nespravedlnosti a křivdě? Pevná zásadnost věřícího září jako zlato mezi odpadky.

---o.o---

13. úkol - dne 24. června 1967.

Horlivost a zachraňování duší.

Zlatý verš: Luk.12,8.

Lidé si často zaměňují horlivost a náboženskou činnost za znalost o Bohu. Má-li náboženské nadšení přinášet ovoce v zachraňování duší, musí být vedeno nebeskou moudrostí. Málokterá zbraň je v satanových rukou zhoubnější než horlivost "nemoudrá", která je původcem fanatismu. Rovněž i duchovní netečnost nebo falešná skromnost brzdí účinnou službu pro Pána. Máme být pravými posvěcenými zdroji, aby skrze nás i jiným přitékal proud nebeského života.

Příkaz evangelia.

1. Který poslední příkaz dal Kristus svým učedníkům? Mat.28,19.20; Mar.16,15; 13,10.

Povšimněme si různých způsobů evangelizace - kázání, učení, rozhlašování. Dnes se k hlásání varovného poselství používají všechny vymoženosti moderní techniky.

2. Jak horlivě uposlechli učedníci rozkaz Páně? Mar.16,20.

Učedníci se dobře připravovali na svou odpovědnou práci. Sešli se ještě před letnicemi a odstranili veškeré neshody. Neprosili pak o požehnání pouze pro sebe; cítili nesmírnou odpovědnost za spasení celého světa. Evangelium mělo být rozneseno do nevzdálenějších končin země, a učedníci čekali na dar moci, který jim Kristus slíbil.

3. Jak zdůraznil Ježíš, že jeho následovníci potřebují většího úsilí? Jan 4,35.

Nepřehlížejme pracovní pole, které leží těsně u našich nohou. Neopomíjejme města, v nichž žijeme a nebuďme laskomyslní. Mnoho lidí žije v modloslužbě, jež působí zahynutí.

4. Zamysleme se nad podobenstvím o hospodáři; co měli dělat zahálující lidé v hodině jedenácté? Mat.20, 6.7.

Bůh již dosti dlouho čeká, aby celá církev byla pro

niknuta duchem služby, aby každý pro něj pracoval podle svých možností.

Mezi námi musí nastat probuzení, duchovní obnova. Musí se zvýšit úroveň křesťanské zbožnosti. Na každého, kdo vyznává Ježíše Krista, čeká práce. Nebeský hlas nás důrazně volá k povinnosti. Uposlechněme ten hlas a pustme se za každou cenu ihned do práce.

Veliké hnutí vedené Bohem.

5. V jakém duchu byly stavěny zdi Jeruzaléma? -
Neh. 4, 6. 17. 18.

Stavba pokračovala bez ohledu na zjevné i zákeřné nepřátelství protivníků. Za necelé dva měsíce po příchodu Nehemiáše do Jeruzaléma bylo město obehnané zdi. Pak se mohli stavitelé klidně dívat na překvapené a poražené nepřátele. Dnes právě tak jako v dobách Nehemiáše žádá Pán od svých dítek nůnavnou bdělost.

6. Jaký výsledek mělo Jonášovo poselství, které Bůh poslal do Ninive? Jon. 3, 5-10.

Poselství nebylo zbytečné. Volání, jež se rozléhalo v ulicích bezbožného města, se šířilo od úst k ústům, až všichni obyvatelé uslyšeli úžasnou novinu. Duch Boží působil na jejich srdce. Celé zástupy litovaly svých hříchů a činily pokání v hluboké pokře.

I tam, kde je mnoho bezpráví a zločinností, mohou se mnozí stát upřímnými následovníky Ježíše Krista, dostane-li se jim vhodného poučení.

7. Jak přijali lidé poselství Samaritánky, která se obrátila u Jákobovy studny? Jan 4,39-41.

Jakmile Samaritánka našla Spasitele, přivedla k němu jiné. Ukázalo se, že je lepší misionářkou než jeho vlastní učedníci. Ti neviděli v Samaří nic, co by nasvědčovalo tomu, že tam slibné pracovní pole. Ale žena, kterou pohrdali, přivedla téměř celé město ke Spasiteli.

8. Jak je vyličené velké probuzení, jež následovalo po Pavlově kázání v Efezu? Skut.19,17-20.

Věřící v Efezu spálili po obrácení své kouzelnické knihy a dokázali tím, že pohrdají věcmi, v nichž měli kdysi zalíbení.

Pán má i v našich městech mnoho vzácných duší, které nesklonily svá kolena před Bálem, a má i ty, kteří se klanějí Bálovi z nevědomosti. Těm musí zazářit světlo pravdy, aby v Kristu poznali cestu pravdu i život.

Boží svědkové dnes.

9. Jakou odpovědnost máme cítit my věřící, jako Boží svědkové? Luk.12,8; Izai.43,10.

Projevuje-li se v nás působení Boží síly, stáváme se Božími svědky. Rádi vyznáváme Ježíše Krista. Život každého jednotlivce je odlišný a každý má jiné zkušenosti. Bůh si přeje, abychom mu vzdávali čest a chválu, vyplývající z osobní zkušenosti.

10. Chceme-li být odvážní jako Petr a Jan, čím se musí vyznačovat naše svědectví? Skut. 4, 13.

Svědectví apoštolů bylo pod vlivem Ježíše. Nabyli již nevědomí a nevzdělání. Nedoufali už ve světskou velikost. Byli jednomyslní, "jedno srdce a jedna mysl". Středem jejich myšlení byl Kristus. Měli na zřeteli jen pokrok jeho díla.

11. Které m. pomenutí, dané Timoteovi, je dobrou radou pro Boží svědky dnes? 2. Tim. 1, 8.

Nutná příprava.

12. Která bohatá a obsažná zkušenost umožnila Pavlovi, že se stal mocným Božím nástrojem? - Kor. 6, 4-10.

13. Co považuje Petr za nutný předpoklad pro získání duší? 1. Pet. 3, 15.

Mnozí tzv. věřící, kteří tvrdí, že věří přítomné pravdě, nevědí vlastně, proč jí věří. Nedovedou svoji víru rozumně odůvodnit. Mnozí dopustili, aby se jejich mysl zabývala podřadnými věcmi, a věčné zájmy kladou až na druhé místo.

14. Jak je vyličen zvláštní poselství pro dnešní dobu? Kam se musí rozšířit? Zjev. 14, 6.

Musíme světu přinést poselství ze Zjevení 14. kapitoly. Je to chléb života pro naše dny. Nesmíme ochabnout, ani přestat bdít. Naše horlivost nesmí zesláb-
nout. Náš duchovní život musí být na každý den ožívován zdrojem, který pramení u trůnu Božího.

K p ř e m ý š l e n í : Připomeňme si, že každý následovník Ježíše Krista má být jeho živým svědkem. Cítíš, jakou nosíš odpovědnost za spasení lidí s nimiž přicházíš do styku? Lhostejnost v tomto směru tě může připravit o život věčný! Obyvatelé nebes očekávají, že následovníci Kristovi budou svítit jako světla na světě.